

Ari Behn:

Az úszómedence

Kovács katáng Ferenc fordítása és grafikája

Megjelent a Nagyvilág Könyvkiadó gondozásában, 2007-ben, a 78. Ünnepi Könyvhétre

A repülőtér várócsarnokában Apa várt reám. Arra gondoltam, valami komoly dolog történhetett Anyával, vagy megbetegedett Mathilde, talán Thomas. Ráadásul apa vinni akarta a hátizsákomat, s megkérdezte, nem innánk-e meg egy kávé. Nyitott inge alatt, beszéd közben, megfeszült a szőrtelen mellkasa. Ő ötven volt, én harminc, s a kávé egyikünk sem szerette. Kíváncsivá tett. De úgy tűnt, miközben kifizette a kávé, s egy asztalhoz ültünk, elszállt a kedve. Ilyen volt mindig Ilyennek látszom én is mások szemében, céltalan, elbizonytalanodott nagy vigyor. Elém tette a kávé, csukott szemmel kortyoltam. Túl gyakran voltam hasonló helyzetben.

- Kár, hogy olyan sokat utazol - mondta, s nem nyúlt a kávéjához. - Csak magadra gondolsz.

- Anya? - kérdeztem. - Történt vele valami?

- Most rólad van szó - mondta. - Úgy jársz-kelsz, mintha semmi kötelességed sem volna. - Szóval, anyával minden rendben?

- Ahogy én tudom. Beteg volt?

A város egymástól távoli sarkában laknak. Nem csodálkoztam, hogy ezt kérdezte.

- Különben miért jöttél volna ki elém? Soha sem érdekelték az utazásaim.

- Nem - mondta, és végigsimított a haján. - Milyen volt Amerikában?

A beszélt norvég nyelv valójában szelídnek tűnik, de a tónusa, ahogy egyre fokozódik, egészen a nevetséges sípolásig emelkedik. Nem értettem, hogy miért jött elém.

- Nem vagy te olyan kemény fickó, mint ahogy mutatod - mondtam.

- Csakugyan? - horkantott felém. Majd kicsit halkabban. -Túl öreg vagyok szerinted?

- Ugyan - válaszoltam. - De biztos vagy abban, hogy működik még?

- Azért te ne aggódj - válaszolta. - De valószínűleg nem is teszed.

Megpaskolta az arcomat, s továbbra is derűsnek akart látszani. Ültem, a kezemet bámultam. Durva, napbarnított. Évek óta ácsoltam, asztaloskodtam. Apa is ezt tette. Amióta az eszemet tudom, folyton összemért magával. Azt, hogy fiatalabb vagyok, nem bírta megemészteni.

- Rendben - mondtam, s eltoltam magamtól a kávécsészét. - Tulajdonképpen mit

akarsz mondani?

- Természetes - mondta. - Igen. Tudni szeretnéd. Sokat utazol, Mathilde teljesen magára maradt - köhintett.

- Tudod jól, hogy nem szeretem a kávé - mondtam, és felálltam.

- Ülj vissza! - mutatott a székre. Az emberek felkapták a fejüket, valószínűleg azt remélték, hogy szót fogadok. Senki sem szereti a reggeli felfordulást.

- Ami sok, az sok - motyogtam félhangosan, és visszaültem.

- Mathilde szerint is - mondta. - Unja az egyedülétet.

- Igazad van - mondtam, és rászegyeztem a tekintetemet. - Jó, hogy mondd!

- Na, na! Azért ne túlozz!

- Nem, nem túlzok. Te mégiscsak egy igazi, valódi férfi vagy. Tanulhatnék tőled.

- Fiam - mondta, és magába döntötte a kávé. Megborzongott, megtörölte a száját.

- Derék, büszke legény vagy. Ezt szeretem benned.

-Tőled örököltem.

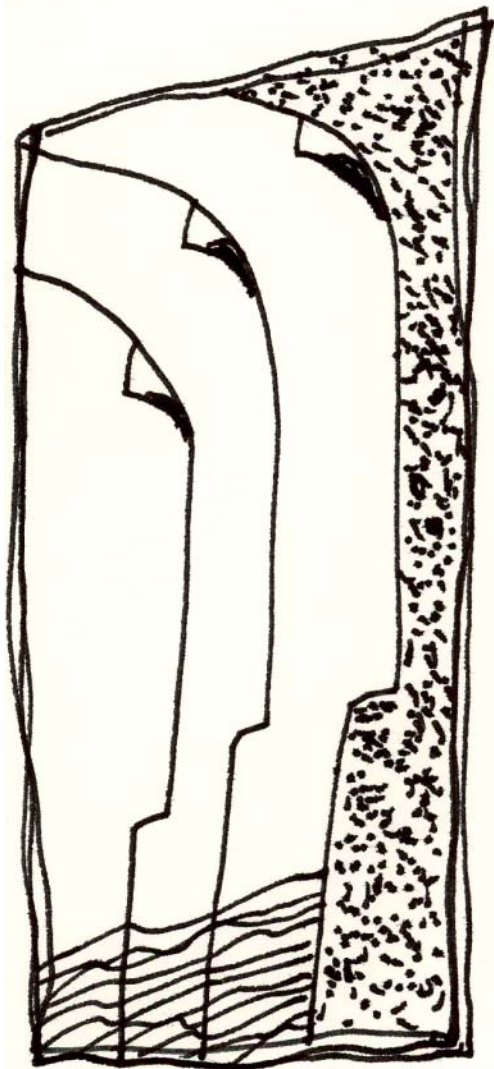
- Ne bolondozz! Máris késésben vagyok, nem tudlak hazavinni. Menj busszal!

- Még csak az hiányozna, hogy fuvarozgass - jól megszorította kinyújtott kezem. - Régóta nem szorulok a segítségedre.

A buszmegállóhoz mentem. Apámra, s az arizonai kaktuszokra gondoltam. A kucsmaformájú hegyekre, melyek a máshol elképzelhetetlen, viola- és üvegszerű égbolt felé nyújtózkodnak. Embernél is magasabb kaktuszok, rozsdaszínű hegyek. S amott felbukkan két alak. A férfi nem hajlandó lassítani, a gyerek lemaradozik és utána kiált, hogy szomjas. A férfi káromkodik, kiköp.

Az árnyékban állok, kólát iszom. A kihalt vidék egyetlen vegyesboltjának deszkafalát támasztom. Mindkét irányban háromóránnyira van a legközelebbi. Csak kaktuszok, és a furcsa hegyek. A férfi elsiet, pillantást sem vet az üvegajtó mögötti választékra. De már elhatároztam magam, s a fiút sem kell kétszer kérdezni. Barnára sült, vézna. Megragadja a kólát, a szájához emeli, de az apja csak annyira van tőlünk, hogy még nyílsebesen visszaér, mielőtt a fiú kortyolna egyet. Elviselem, hogy leteremtsenek, ha olyasmibe ütöm az orrom, amihez semmi közöm. De a fiú inni fog, ha belehalok is. Ez így működik a sivatagban, mi emberek túlzottan határozottakká válunk - így vagy úgy. Végül is lényegtelen, de az apa magával hurcolja a fiát. S én, aki hajlandó lettem volna feláldozni az életemet, ott maradok. Belátom, hogy az apának ezt kell tennie. Indiánok. Tapasztaltam korábban is. Az apa gyors mozdulatokkal darabol egy útszéli kaktuszt. Hosszában vágja szét, s a fűvócszerű belső rostokat keresi. Kipréseli belőlük a nedvet, a fiú szürcsöli magába. Elhajítom a kólásüveget, nem ihatok. Az apa megcsóválja a fejét, s a gyomromra mutat, beteg leszek tőle, nem bírnam a kaktuszvizet, senki sem bírja első alkalommal. De a fiának meg kell tanulnia túlélni. A fiú hozzászólt régen, még csak az orrát sem ráncolja.

Az úszómedence olyan volt, mint amilyen egy úszómedence lenni szokott. A

Kovács katáng Ferenc grafikája

vize fenéig átlátszó, mintha nem is lenne benne víz, csak hívogató ür. Csaknem az egész kert felásva. Vajon kinek a hóbortos, hirtelen ötlete? Nem emlékszem, hogy megbeszéltük volna. Nagyot nyeltem, lehajoltam, óvatosan a vízbe dugtam a kezem. Kis idő múlva Mathilde lépett ki a házból, s távolabb megállt.

- Végül csak hazajöttél? - kérdezte.

Haja mint fényes csillagpor omlott a mellére. Mathilde barna hajához voltam szokva, nagyon meglepődtem. A fodrász jó sok szőkítőt pazarolt rá.

- Úszómedence? - kérdeztem óvatosan. - Thomasnak?

- Igen - válaszolta. - Az úszás jót tesz a gyerekeknek. Thomas írtó büszke rá, minden áldott nap áthívja a barátait.

- Most hol van? - kérdeztem. - Anyámnál - a földet nézte. - Azt hittem, mérges leszél. - Mérges?

- Nem várt Rolf a repülőtéren?

- Nem - mondtam, s elindultam a medence rövidebb oldalán. - Ez egy vagyomba került!

- Anyám adott rá pénzt - válaszolt gyorsan. - Arra gondoltuk, hogy jó lesz Thomasnak. Rettenetesen meleg nyarunk van.

- Anyádnak sosincs pénze. Ha csak nem nyert a lottón.

- Spórolnak az öregek - mondta Mathilde. - Nagyon szép volt tőle - válaszoltam. - Hihetetlenül szép.

- Hát nem? - Gyere csak! - kértem s megálltam a víz fölé nyúló ugródeszkanál.

- Nem tetszik a medence? - kérdezte.

- Gyere már! - kiültem a deszka legvégére. - Nem ülhetnénk itt egy kicsit? Mathilde nem ellenkezett. Átkaroltam. A ruha felcsúszott a derekánál. Csupasza lába csobbanás nélkül tűnt el a vízben. Megérintettem a belső combját. Elhúzódtott, de én derékon ragadtam, s belevetettem magam a vízbe. Kiabált. Kiúsztam a medence szélére, s megfordultam. Mathilde néhány fölös másodpercig vívta még ellenem a csatát - amit már úgymint megnyert - mire észrevette, hogy a medence másik végében kapaszkodom.

- Mérges vagy - nyögte ki. A sekély rész felé úszott, s ahol combtőig ért a víz, felállt; a haját két kezével csillogó, csöpögő lófarokba fogta, lapockái között lógott alá.

- Te kérted apát, hogy várjon a repülőtéren?

- Igen. - S ő tette tönkre a kertet.

Mathilde kilábalt a vízből. Levette a ruháját, s a nyugágyba feküdt meztelenül. A mellette lévő asztalon álló két poháron csillogott a nap. Letéptem magamról az inget, s a kert végébe hajítottam. A nadrág, az alsónemű, a cipő követte. Aztán nyitott szemmel víz alá merültem. Lebegtem. Vártam. Sok idő telt el. Felnéztem. Az ég és a fák foltjai lebegtek a vízen, egymással játszadoztak. Megváltoztak a színek, Mathilde jött a medencéhez, lenézett rám. Mozdulatlanul állt. Nem hiszem, hogy mosolygott volna, de fogait megcsillantak

az ajkai között.

- Teljesen elfelejtettem már, hogy milyen kellemes fürdeni - mondtam, amint kifürtam a fejem az égbe. Lassú tempóban úsztam.

- Nem értelek - mondta.

- Nem. Nem csak a gyerekek szeretik az úszómedencét.

- Ez igaz - mondta Mathilde.

Kiugrottam a vízből s leültem az asztal mellé. Kiittam az egyik pohár tartalmát. Nem én vagyok az egyetlen, aki a gint jobban kedveli a kávénál. Mathilde mellém ült. Mindketten ruhátlanok voltunk - eltekintve a fekete zoknitól, amit elfelejtettem levenni. Ő kezdett el simogatni, a fülem mögött, hátul a nyakamon, ahová az ő kedvéért egy liliomot tetováltattam.

- Túl sokat vagy távol - mondta, miközben óvatosan cirógatta a liliomot. - Nem törődsz velem igazán. Csak dolgozol, dolgozol, aztán hónapokra eltűnsz.

- Apa is említette.

- Nem akarlak elveszíteni - mondta, és beférközött az ölembe. - Én téged akarlak. Mathilde sírni kezdett, s egy idő után meztelenségünk kibírhatatlaná vált. Olyas valamikhez hasonlítottunk, aminek még a gondolatától is irtóztam; mint vágás előtti barmok a nyílt ég alatt.

Hallottam a közeledtét, halkan csukta be az autó ajtaját. Láttam magam előtt, amint az ablaküvegben egy utolsó pillantást vet magára, lesimítja a haját, kihúzza a derekát.

Köhintett, belépett a kapun. Időbe telt, amíg bennünket felfedezett. Állt lecövekelve, mint egy tengeri bólya.

- Remélem nem zavarok? - kérdezte.

- De - mondtam.

- Csak meg akartam nézni, hogy rendben van-e minden.

- Nem kellene? - kérdeztem.

- Tetszik a medence?

Természetesen nagyszerű dolog egy úszómedence, minden ismerősöm úgy gondolja, hogy jó dolog. A világon mindenki szeretne úszómedencét.- Talán előbb megkérdezhettél volna.

- Igaz - felelte. - Sok mindent meg kellett volna kérdezniem.

- Ügyes vagy. Sok mindenre futotta az időből, amíg odavoltam.

- Jórészt sikerült.

- Mi lesz velem öreg koromra, amikor senki nem lesz, hogy ilyen fontos dolgokban kiségiessen.

- Megleszel te egyedül is.

- Vicceltem. Nem gondoltam komolyan.

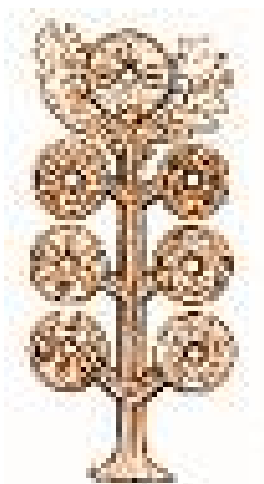
- Ja úgy! - nevetni próbált. - Mondhatsz, amit akarsz!

- Lennél szíves inkább a kemény férfi szerepét játszani? Ahogy szoktad.

- Sajnálom - válaszolta.

Mathilde fölé hajoltam, aki a távolba, a medence irányába nézett. Abbahagyta a sírást. Megcsókoltam a homlokát s a kert végébe mentem a ruhámért.- Apa, ettől nem leszel fiatalabb. - Tudom - mondta. - De te sem. - Nem fejeznétek be végre? - kérte Mathilde. - Szegény kicsikém, nem tudja, hogy kinek higgyen. - De - mondta apa. - Tudja ő. - Dinamittal? - kérdeztem. - Nem. Ásóval, csákánnyal. Csak a tacsók használnak dinamitot. Tudhattam volna.

Apa mindig fölém kerekedik.

Vály Sándor: Világfa